

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ

ਅਪੀਲੀ ਅਪਰਾਧੀ

ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਜੇ.

ਐਸ ਗੋਪਾਲ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ,

1966 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 62-ਡੀ '

14 ਸਤੰਬਰ 1966 ਈ

ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ (1947 ਦਾ II)—ਸੈਕਸ਼ਨ 5(3)-ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1964 ਦੇ XL) ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਣਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਈ) ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪੈਡੈਸੀ— ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ—ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ S. 5(3) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤ ਦੇ ਨਿਯਮ—ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਹੈ—ਸੈਕਸ਼ਨ 5(1)(d)—ਫਰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਿਸਦਾ ਕੇਸ ਜਾਂਚ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ-ਕੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ

ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਨੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੂਤ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਨੇ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਜੁਰਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਪਰ ਸਿਰਫ ਸਬੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਜੋ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਸਥਾਪਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਝ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬੋਝ ਕਦੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਢੰਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਾਧੂ ਢੰਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਕਿ ਇਹ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਪਾਤਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਬਜ਼ਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ. ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਇਸ

ਦੇ ਰੱਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਬੂਤ ਦਾ ਉਹ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਤਰਾਸਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਧਾਰਨਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੋਰਸ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਫਰਮ ਦੀ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਜੋ ਕਿ ਨਾਕਾਫੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਵਿੱਚ "ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ" ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ.ਜੀ. ਸੂਰੀ, ਸਪੈਸ਼ਲ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1966 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਆਰ.ਕੇ.ਗਰਗ ਅਤੇ ਜੀ.ਡੀ.ਗੁਪਤਾ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਨਿਰੇਨ ਡੇ, ਸਾਲਿਸਟਰ-ਜਨਰਲ, ਆਰ ਐਲ ਮਹਿਤਾ ਅਤੇ ਆਰ ਕੇ ਵਰਮਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਹੁਕਮ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.-ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਐਸ. ਗੋਪਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਸਮੇ ਸਮੇ ਸਪੈਸ਼ਲ ਪੁਲਿਸ ਇਸਟੇਬਲਿਸ਼ਮੈਂਟ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਇਨਵੈਸਟੀਗੇਸ਼ਨ ਏਜੰਸੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਉਪ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸਨ, ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5(l)(b) ਅਤੇ (d) ਦੇ ਤਹਿਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2), ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਇਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ 2,000 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਇਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਣਗੀਆਂ। ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਹੋਰ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਕੱਟਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਇਤਿਹਾਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਸਮੱਗਰੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ 1941 ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਪੁਲਿਸ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੂੰ 1949-50 ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਫਰਵਰੀ, 1959 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਵਿੱਚ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ਼ ਪੁਲਿਸ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਇਨਵੈਸਟੀਗੇਸ਼ਨ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਨੋਹਮੁੰਡੀ-ਬੰਸਪਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰੇਲਵੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੱਖਣੀ ਪੂਰਬੀ ਰੇਲਵੇ ਦੀਆਂ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ, ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਇਹਨਾਂ ਫਰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੈਸਰਜ਼ ਜੀ.ਐਸ. ਅਟਵਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਸੁਰਜੀਤ

ਸਿੰਘ ਅਟਵਾਲ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਅਟਵਾਲ") ਸੰਸਦ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੰਜੀਨੀਅਰਾਂ ਅਤੇ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਟਾਫ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਤਿਕਥਨੀ ਵਾਲੇ ਅੰਕੜੇ ਦੇ ਕੇ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਗਲਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕਰਕੇ ਆਰਥਿਕ ਫਾਇਦਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਧ ਅਦਾਇਗੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ। ਦੱਖਣ ਪੂਰਬੀ ਰੇਲਵੇ ਤੋਂ ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ 18,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਬਕਾਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮਈ, 1960 ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਅਟਵਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਕੜੇ ਹਨ। 10 ਜੂਨ, 1960 ਨੂੰ ਆਸਨਸੋਲ ਵਿਖੇ ਇਸ ਫਰਮ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ। ਅਟਵਾਲ। 27 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ ਰਾਂਚੀ ਵਿਖੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ। 13 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੰਡੀਅਨ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਾਲੂ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ। 1,500 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਕੁੰਤਲਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫਿਕਸਡ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਖਾਤਾ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ 5.000 ਰੁਪਏ ਹੈ। 18 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ। 1960, ਉਸ ਦੇ ਚਾਲੂ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। 9 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਾਂਝੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 1.000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਖੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਇੰਡੀਅਨ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਦੀ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਬ੍ਰਾਂਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ 5,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਫਿਕਸਡ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਰਸੀਦ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 300 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਆਪਣੇ ਚਾਲੂ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ।

ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਰਵਰੀ, 1961 ਵਿੱਚ, ਅਟਵਾਲ ਨੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮਿਤੀ 21 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। 4 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ। ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਪੂਰਬੀ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਲਾਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਟਵਾਲ ਦੀ ਫਰਮ ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਲੂ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 1,100 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ 14 ਜੁਲਾਈ, 1951 ਨੂੰ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ 2,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੋਰ ਰਕਮ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਫਿਕਸਡ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ। 11 ਅਗਸਤ, 1961 ਨੂੰ, ਡਰਾਫਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ

ਚਾਲੂ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 2,159 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਕੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਪੌਹਸੇ ਆਫਿਸਰਜ਼ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਹਾਊਸ ਬਿਲਡਿੰਗ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਪਲਾਟ ਦੀ ਕੀਮਤ ਲਈ ਲਗਭਗ 1,400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਸ਼ਤ ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, 1962. ਜਨਵਰੀ, 1962 ਤੋਂ ਜੁਲਾਈ ਤੱਕ। 1962, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਅਟਵਾਲ ਦੀ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਰਜਿਸਟਰਡ ਨੰਬਰ ਬੀ.ਆਰ.ਆਰ. 7118, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਟਵਾਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, 20 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਨੰਬਰ ਬਦਲ ਕੇ ਡੀਐਲਐਫ 9996 ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 1962. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਗਸਤ, 1962 ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੈਰੈਂਟ ਕੇਡਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਮਹੀਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਬੈਂਕ ਖਾਤੇ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਸਥਿਤ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਮਦਰਾਸ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ 16,000/17,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰੈਡਿਟ ਬਕਾਇਆ ਸੀ।

ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਸਤ, 1964 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ: - -

“ਪਹਿਲਾਂ।—ਇਹ ਕਿ ਤੁਸੀਂ, ਐਸ. ਗੋਪਾਲ, 14 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਅਤੇ 2 ਜੂਨ, 1962 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਸੀ.ਆਈ.ਏ., ਐਸ.ਪੀ.ਈ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਰਹਿੰਦਿਆਂ, ਆਪਣੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਿਹਨਤਾਂ ਨੇ ਜਾਂ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਜਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਤੰਬਰ, 1960 ਅਤੇ ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਸਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ 16,300 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਤੁਹਾਡੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਪਾਤਕ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਖਾਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ। ਇੱਕ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਅਹੁਦੇ ਨੇ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ (ਜਨਵਰੀ, 1962 ਤੋਂ ਅਗਸਤ, 1962 ਦੇ ਅਰੰਭ ਤੱਕ), ਮੈਸਰਸ ਦੇ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਭਾਈਵਾਲ ਸਰਦਾਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਟਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਫਿਏਟ ਈਅਰ ਨੰਬਰ ਬੀਆਰਆਰ 7118 ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਜੀ.ਐਸ. ਅਟਵਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਜਿਸਦਾ ਆਚਰਣ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਆਰ.ਸੀ. ਨੰਬਰ 3/60-ਸੀ.ਆਈ.ਏ. ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1947 ਦੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(I)(b) ਅਤੇ (d) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 5(2) ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਦੇ ਅੰਦਰ।

ਦੂਸਰਾ।—ਇਹ ਕਿ ਤੁਸੀਂ, ਐਸ. ਗੋਪਾਲ, ਐਸ.ਪੀ.ਈ., ਸੀ.ਆਈ.ਏ., ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਨੰਬਰ ਬੀਆਰਆਰ 7118 ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਰਦਾਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਟਵਾਲ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਭਾਈਵਾਲ ਦੀ ਹੈ। M/s ਜੀ.ਐਸ. ਅਟਵਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ, ਉਕਤ ਕਾਰ ਦੀ ਭੌਤਿਕ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲੈ ਕੇ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ (ਜਨਵਰੀ, 1962 ਤੋਂ ਅਗਸਤ, 1962 ਦੇ ਅਰੰਭ ਤੱਕ) ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਕੇ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਸਰਦਾਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਟਵਾਲ ਤੁਹਾਡੇ S.P.E. ਤੋਂ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ ਪੁਲਿਸ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਰਦਾਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਟਵਾਲ, ਜੀ.ਐਸ. ਅਟਵਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ, ਆਰ.ਸੀ. ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਸਨ। 3/60-ਸੀ.ਆਈ.ਏ. ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੀ.ਐਸ. ਅਟਵਾਲ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦੇ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਕੈਦੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਕੇਸ ਦੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 165 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ 'ਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਤੰਬਰ, 1960 ਤੋਂ ਅਗਸਤ, 1961 ਦਰਮਿਆਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਚ 16,300 ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਸਨ। ਇਹ 14 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਤੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਕੁੱਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ, 1947, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 18 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਕੀਤੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਨਤੀਜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

ਵਿਦਵਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਰੱਖੀ ਹੈ: .

(1) 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਨਵੀਂ ਪਾਈ ਗਈ ਧਾਰਾ (ਈ) ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚੇ ਗਏ ਸਬੂਤ - ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ।

(2) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਲਗਭਗ 20 ਸਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗਜ਼ਟਿਡ ਰੈਂਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦਾ 16/17 ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰੈਡਿਟ ਬੈਲੰਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਪੱਤੀਆਂ ਉਸ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਪਾਤਕ ਹਨ। ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਧਾਰਾ 5(1) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਦਰ ਅਤੇ

ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਮਿਆਦ ਨੌਹਮੁੰਡੀ-ਬੰਸਪਾਨੀ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਦਾ ਨਰਮ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਟੱਲ ਸਿੱਟੇ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(3) ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਚਾਰਟ ਨੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਬੈਕ ਬੈਲੇਂਸ ਵਧਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਟਵਾਲ ਦੀ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਅਟਵਾਲਜ਼ ਦੀ ਫਰਮ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਰੋਕੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਰਕਮ ਸੱਤ-ਅੱਠ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਬਣਦੀ ਸੀ।

(4) ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤੀ ਬਚਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਸੰਬਰ, 1958 ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਮਿਲਟਰੀ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਜੱਦੀ ਘਰ 1,700 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਸਾਲ 1958 ਅਤੇ 1959 ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਨਰਲ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰਕਮਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪਾਰਟੀਆਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ੇ ਵੀ ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਫਰਵਰੀ, 1959 ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਆਇਆ ਸੀ।

(5) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਕਿ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(6) ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅਟਵਾਲ ਤੋਂ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਟਵਾਲ ਨੂੰ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਟਵਾਲ ਤੋਂ ਕਾਰ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜਿਸ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

(7) ਖੁਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਦਾਖਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੈਟਰੋਲ ਡੀਲਰਾਂ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਬਿੱਲ, ਕਾਰ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਵਾਦ ਸੀ। ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਫਾਇਦਾ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਸੀ।

ਐਕਟ 1947 ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: -
"ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਤੋਂ ਅਨੁਪਾਤਕ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਰੋਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮੰਨੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਕਾਰਨ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ।" 1964 ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਬਦਲ ਦੁਆਰਾ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਕਲਾਜ਼ (ਈ) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਜੋੜੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੀ ਹੈ-

(8) (1) ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ-
* * * * \$ (9) ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ, ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ।

ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ, ਧਾਰਾ 5(3) ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਬੂਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 5(1) ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ (ਈ) ਜੋੜ ਕੇ ਜਾਂ ਸੰਮਿਲਿਤ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਠੋਸ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਪੈਸ਼ਲ ਜੱਜ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨਵੇਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਜਾਂਚੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਨਵੀਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣਗੇ। . ਮਿਸਟਰ ਆਰ.ਐਲ. ਮਹਿਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੀ ਨਵੀਂ ਜੋੜੀ ਗਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ (ਈ) ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸਨ। ਸੋਚਣ ਲਈ, ਪਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਧਾਰਾ (ਈ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੀ ਨਵੀਂ ਜੋੜੀ ਗਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਚਰਚਾ, ਇਸ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਹ ਧਾਰਾ (ਈ) ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਬੇਲੋੜੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਹੈ, ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਯੋਗ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲੰਬਿਤ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 5(ਐਲ) (ਬੀ) ਅਤੇ (ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਧਾਰਾ 5(3) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਬੂਤ ਦੇ ਨਿਯਮ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ।) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਰੋਕਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਤਰਾਸਾ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ, ਅਰਥਾਤ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਅਤੇ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1)(b) ਅਤੇ (d) ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 5(3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੱਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀਆਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿਛਲਾ-ਪੱਖੀ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਸਿਰਫ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਬਦਲਾਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦਾਇਕ ਸੀ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਸੰਸਦ ਦਾ ਕੋਈ ਐਕਟ ਉਸ ਵਿਧੀ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਦਲੇ ਗਏ ਮੌਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ. ਪਰ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੀ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਣਾ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ (ਮੈਕਸਵੈਲ ਆਨ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚਿਊਟਸ, 11 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨੇ 216-217)। ਕ੍ਰੇਜ਼ ਐਨ ਸਟੈਚਿਊਟ ਲਾਅ, 6 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ, ਪੰਨਾ 400 'ਤੇ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਫਾਰਮ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਬਾਈ-ਗੌਨ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਵੇਂ ਰੂਪ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਸਲਮੰਡ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਥਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹਨਾਂ ਸਿਰਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਪਰੋਸੀਜ਼ਰਲ ਕਨੂੰਨ ਉਹਨਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਅਤੇ ਯੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਸਿਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ [ਵੀਡੀਓ ਦਿ ਯੂਨੀਕ ਮੋਟਰ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਇੰਜ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ (1) ਪੰਨੇ 111-112 'ਤੇ],

ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਸੈੱਟਾਂ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਸਬੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਿਯਮ. ਇਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਜੁਰਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਜੋ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਸਥਾਪਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਲਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਬੋਝ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬੋਝ ਕਦੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਢੰਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਾਧੂ ਢੰਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਕਿ ਇਹ ਆਮਦਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਪਾਤਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹੇ ਲਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਕਬਜ਼ਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਰਥਾਤ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਵੇਖੋ ਬਿਸ਼ਵਭੂਸ਼ਨ ਨਾਇਕ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ (2), ਸੀ.ਐਸ.ਡੀ. ਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (3), ਆਰ.ਐਸ. ਪੰਡਿਤ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ (4) ਪੰਨਾ 661, 662, ਅਤੇ ਸੱਜਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ। ਪੰਜਾਬ ਦਾ (5) ਪੰਨਾ 467-468 'ਤੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਗਰਗ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5(3) ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਤਬਦੀਲੀ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਅਨੰਤ ਗੋਪਾਲ ਸ਼ਿੰਦੇ ਬਨਾਮ ਬੰਬੇ ਸਟੇਟ (6) ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਲੰਬਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਦਲੇ ਗਏ ਮੌਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਨੰਤ ਗੋਪਾਲ ਸ਼ਿੰਦੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 282 ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 465 ਅਤੇ 477-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1955, 2 ਜਨਵਰੀ, 1956 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਅਨੰਤ ਗੋਪਾਲ ਸ਼ਿੰਦੇ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਤਰਫੋਂ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕ ਮੰਗਿਆ। ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਕੋਡ ਦੇ 342-ਏ. ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ. ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਇਹ ਮੰਨਿਆ

ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਨੰਤ ਗੋਪਾਲ ਸ਼ਿੰਦੇ ਧਾਰਾ 342-ਏ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸ਼੍ਰੀ ਨਰੇਨ ਡੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਾਲੀਸਿਟਰ-ਜਨਰਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(3) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਨੇ ਆਮ ਧਾਰਾਵਾਂ ਐਕਟ, 1897 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਦੇਣਦਾਰੀ, ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜ਼ਬਤ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਚ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਉਪਾਅ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਜਾਰੀ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਆਦਿ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸਚਾਰੀ ਬਨਾਮ ਦ ਕੁਈਨ (7) ਵਿੱਚ, ਐਸ. ਉੱਤੇ ਦਸੰਬਰ 1882 ਵਿੱਚ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ, ਬਾਕੀ ਜਿਊਰੀ ਦੁਆਰਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1882, ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 269 ਦੁਆਰਾ, ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਿਊਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 558 ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ 1 ਜਨਵਰੀ, 1883 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਲਈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਟਰਨਰ ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਧਾਰਾ 558 ਵਿੱਚ "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ" ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 558 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਨਰਲ ਕਲੌਜ ਐਕਟ, ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਸਨ। ਇਨੇਸ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਭਾਵ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਅਤੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਦੇ ਬਨਾਮ ਜੇਤੂ ਮਹਤੋ (8) ਵਿੱਚ, ਚੱਕਰਵਰਤੀ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਨਾ 347 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ

ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੋਵੇਂ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਪਰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ, ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਰਾਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗੀ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਥਿਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਐਕਟ, ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ * ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ। ਅਜੀਤ ਕੁਮਾਰ ਪਾਲਿਤ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (9) ਵਿੱਚ ਪੀ.ਬੀ. ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ. ਨੇ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਹੈ: ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੋਧਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸ ਭਾਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸ ਸੋਧੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਿਧੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਰਾਉਨ (10) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕੇਸ ਪੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਸੇਫਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਕੋਡ ਦੇ ਆਮ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ। ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ। ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ, ਜੇ. ਨੇ ਪੰਨਾ 33 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦਾ ਮੁੱਖ ਫੈਸਲਾ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ (11) ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੇਸਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਕਤ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਬੱਚਤ ਧਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਖੇਤਰ ਦੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਮ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਜਾਂ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਨੂੰ ਗਲਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਫ਼ਾ 618 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: - "ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੋਦ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਪ੍ਰਣਾਲੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਿਛਾਖੜੀ ਸੰਚਾਲਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸਥਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਧਾਰਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ * ~ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਡੇ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(3) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ ਸਬੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਸੀ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। . ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਉਦਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲਾਰਡ ਬਲੈਕਬਰਨ ਦੁਆਰਾ ਜੇਮਸ ਗਾਰਡਨਰ ਬਨਾਮ ਐਡਵਰਡ ਏ. ਲੂਕਾਸ (12), ਪੀ. ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ 603 ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - "ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ, ਦੁਬਾਰਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ' ਤੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਿਵਲ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੌਂਦਬਾਈ ਬਨਾਮ ਮਾਲੀਆ ਬੋਰਡ ਐਮ.ਪੀ. (13) ਵਿੱਚ, ਹਿਦਾਇਤੁੱਲਾ, ਸੀ.ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਅਤੇ ਬੀ.ਕੇ. ਚੌਧਰੀ, ਜੇ. ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸੀ.ਪੀ. ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀ. ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਦਤਨ ਸਬਲੇਟਿੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਲੈਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕੋਡ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਨਾਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ.ਪੀ. ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ- "ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਬਕਾਇਆ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਦਲਾਅ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਸਿਵਾਏ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੰਬੰਧੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖੋਹਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਵਿਧਾਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਹੈ; ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਲਟ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ

ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੰਬਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ: ਵੇਖੋ ਕੇ ਸੀ ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ ਮਾ. ਰਾਮ ਰਤਨ ਕੁਇਰ (14)। ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਸੱਚ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੋਰਸ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ, ਅਰਥਾਤ, ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਹੀਦ ਹਸਨ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਹੈਦਰਾਬਾਦ (15) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 25(1) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ, 28 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 267-ਏ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 267-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ਿਰਹਾ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਰਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਜਿਲ੍ਹਾ-ਜਾਂਚ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਯੋਗ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਢੰਗ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਜ਼ਿਰਹਾ ਦਾ ਮੌਕਾ ਇੱਕ ਠੋਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਰਫ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਡੇ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸਚਾਰੀ ਬਨਾਮ ਦਿ ਕਵੀਨ (7) ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨਸ, ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜ਼ਮਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਨਿਆ। ਪੀ.ਆਰ. ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ., ਨੇ ਅਜੀਤ ਕੁਮਾਰ ਪਾਲਿਤ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੋਧਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੱਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਨਰਲ ਕਲੋਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ 6 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਇੱਕ ਠੋਸ ਦੇਣਦਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੱਖਪਾਤ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਮਾਤਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਉਠਾਇਆ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਇਸਤਗਾਸਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਕਾਰਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ 'ਤੇ ਪਏ ਬੋਝ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਬਾਰੇ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਲਗਭਗ 16,300 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਨਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਪਾਤਕ ਸਨ। ਆਮਦਨ ਦਾ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਇਸ ਦੇ ਰੱਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਜ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਲ. ਮਹਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 165, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। (2), 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1)(d) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਆਈਟਮਾਂ 6 ਅਤੇ 7 ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਟਵਾਲ ਤੋਂ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਜਨਵਰੀ, 1962 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਟਵਾਲ ਤੋਂ ਲਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਫਰਵਰੀ, 1962 ਵਿੱਚ ਕਾਰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 20 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਾਰ ਜੈ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। P.W. 12), 2,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ। ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 2 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 2 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ, ਅਟਵਾਲ ਨੇ ਉਸ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਦਾ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੀਆਰਆਰ 7118 ਤੋਂ ਡੀਐਲਐਫ 9996 ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਟਵਾਲ ਉਸ ਕਾਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਇਹ ਅਗਸਤ, 1962 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਟਵਾਲ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ. 31 ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ 1960 ਤੋਂ 1963 ਤੱਕ 75-ਏ, ਸੁੰਦਰ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਫਰਮ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਹੋਰ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਾਰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅੱਠ ਜਾਂ 10 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀ ਕਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜੋ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਟਵਾਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣੀ ਕਾਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਪੰਜ ਤੋਂ ਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰ ਦਾ ਨੰਬਰ ਬੀਆਰਆਰ 7118 ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ 1959 ਮਾਡਲ ਦੀ ਸੀ। ਚਾਰ-ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਬਾਰਾ ਅਟਵਾਲ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਾਰ ਵੇਚ ਕੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰੇਗਾ। ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧ. ਕਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਰਕਮ ਤੈਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਨਵਰੀ, 1962 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਟਵਾਲ ਦੀ ਕਾਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਗਸਤ, 1962 ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਟਵਾਲ ਅਨੁਸਾਰ ਜੁਲਾਈ, 1962 ਵਿਚ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪੇਮੈਂਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰ ਆਪਣੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਵਾ ਲਵੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮੰਗਿਆ ਸੀ। ਕਰੀਬ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਕਾਰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਰਹਾ ਵਿਚ ਅਟਵਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕਾਰ ਖੋਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ (ਅਟਵਾਲ) ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ। ਅਟਵਾਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ- “ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰੇ। ਜਦੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।

ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 31, ਅਰਥਾਤ, ਅਟਵਾਲ, ਜੋ ਰਾਜ ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਬਸ਼ਰਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਪੈਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਕਰਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀਮਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ

ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਨਾਕਾਫੀ ਸੀ। ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਕੀਮਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਧਿਰਾਂ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕੀਮਤ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਖਰੀਦਦਾਰ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਫ਼ੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਨੰਬਰ 51 ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਅਦੇ 'ਤੇ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਕਰਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਲੋਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਮਨਮਾਨੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੂਨ, 1962 ਦੇ ਅੱਧ ਤੱਕ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਸੌਦਾ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਟਵਾਲ ਨੇ 6,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕੀਮਤ ਵਾਜਬ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਰਕੀਟ ਕੀਮਤ. ਅਗਲੇ ਸਵਾਲ (ਨੰਬਰ 52) ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ, ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ 'ਤੇ 500 ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇਕਰ ਕਾਰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਰਕਮ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸਵਾਲ ਨੰਬਰ 56, ਮੇਸਰਸ ਰਾਜ ਮੋਟਰਜ਼ ਦੇ ਪੈਟਰੋਲ, ਸਰਵਿਸਿੰਗ ਚਾਰਜਿਜ਼ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦੇ 221.46 ਰੁਪਏ ਦੇ ਬਿੱਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜੋ ਕਿ ਬਕਾਇਆ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੁਝ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਹੈ ਪਰ ਮਾਮਲਾ ਅਜੇ ਵੀ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਰਚਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਨੰਬਰ 58 ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਿੱਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਕਮ 194.26 ਰੁਪਏ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਸੀ ਕਿ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕਾਰਨ ਬਿੱਲ ਅਜੇ ਵੀ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਚੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ. ਸਵਾਲ ਨੰ: 63 ਅਟਵਾਲ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਕਿ ਜੁਲਾਈ 1962 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਹੁਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੀਮਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੀ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀ ਗਈ ਰਕਮ 'ਤੇ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਚਿਤ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਅਖੌਤੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਜਾਂ ਬਹਾਨਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਤਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਕਾਫੀ

ਰਕਮਾਂ ਸਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅਟਵਾਲ ਨੂੰ ਕਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਫੰਡ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਢਵਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਰਵਰੀ, 1962 ਵਿਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਾਰ ਜੈ ਗੋਪਾਲ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ 12. ਇਹ ਰਕਮ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਅਟਵਾਲ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਟਵਾਲ ਨੇ ਜੁਲਾਈ, 1962 ਵਿੱਚ ਕੀਮਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਕਾਰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਾਰ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਪੁਰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੋਰ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਗਸਤ, 1962 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੱਕ ਕਾਰ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹਾਲਾਤ, ਅਰਥਾਤ ਹੋਰ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੇ 2,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਟਵਾਲ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਕਾਰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੌਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਕਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਅਖੌਤੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸੱਚਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕਰਜ਼ਾ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਮਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ ਕਾਰਨ ਵਿਚਾਰ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ। ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁਰੰਮਤ 'ਤੇ 500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵੀ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੁਰੰਮਤ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਦਵਾਨ ਸਪੈਸ਼ਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਜਾਂ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਰਕਮ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। P.Ws ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 33 ਅਤੇ 34 ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਦੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਜਾਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 33 ਸ੍ਰੀ ਭਿਵਾਨੀ ਮੱਲ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਸਥਾਪਨਾ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਨਵਰੀ, 1962 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਇੱਕ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਕਾਫੀ ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਾਰ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਜੀਜਾ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 34 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦਾਸ ਮੱਲ, ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਨਵਰੀ, 1962 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਟਵਾਲ ਦੀ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਦੀ ਖਰੀਦ ਦਾ

ਕੋਈ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਉਸ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਦੇਣਦਾਰੀ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਵਿਚਾਰ ਸੀ।

ਹੁਣ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“165. ਜੋ ਵੀ, ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਲਈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰੇ, ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਢੁਕਵਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।” 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਵਸਤੂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਉਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਾਕਾਫੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਅਟਵਾਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਟਵਾਲ ਦੀ ਫਰਮ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਦੀ ਜਾਂਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। . 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਮਤੀ ਵਸਤੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, - ਸੀ.ਆਈ. ਐਮਡੇਨ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (16), ਪੀ. 552. ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਾਕਾਫੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਲ. ਮਹਿਤਾ, ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਨੂੰ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(I)(d) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਕਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਲਈ। ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਸੀ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਡੀ), ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ

ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨੌਕਰ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਮ. ਨਾਰਾਇਣਨ ਨੰਬਰਬਾਰ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲਾ ਰਾਜ (17) ਵਿੱਚ, 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ। ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ-

“ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। 'ਦੁਰਵਿਹਾਰ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਦੁਰਵਰਤੋਂ, ਭਾਵ, ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। 'ਨਹੀਂ ਤਾਂ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ 'ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ', 'ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ' ਅਤੇ 'ਨਹੀਂ ਤਾਂ' ਸ਼ਬਦ ਵਾਧੂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਉਸਾਰੀ 'ਤੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਹਰ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸੀਮਾ ਪਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੀਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਰੰਗ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲਈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਰ ਲਾਭ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਸਾਲੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਆਰਥਿਕ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਹ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਡਾ. ਐਸ. ਦੱਤ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ. (18), ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 196 ਵਿੱਚ "ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ" ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈਣ ਦਾ ਤੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਜਾਂ ਘਟੀਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾਵਾਂ ਨੇ ਬਿਭੂਰੰਜਨ ਗੁਪਤਾ ਬਨਾਮ ਦ ਕਿੰਗ (19) ਵਿੱਚ ਸੇਨ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 196 ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਧਾਰਾ 471 ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ" ਸ਼ਬਦ ਬੇਈਮਾਨੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਚੌੜਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਵਹਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੇਈਮਾਨ ਸੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਯੋਗ ਜਾਂ ਗਲਤ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਅਟਵਾਲ ਤੋਂ ਫਿਏਟ ਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ (ਡੀ)

ਵਿਚ "ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। 5(1) ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5(2), ਧਾਰਾ 5(1)(d) ਦੇ ਨਾਲ, 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਲਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਧੀਨ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਪਾਤਕ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜੋ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਬਾਂਡ 'ਤੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰੇਗਾ। ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ਮਾਨਾ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

Parveen Rani, Translator

ਡਿਸਕਲੇਮਰ (ਬੇਦਾਅਵਾ):—ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।